

Fakta nelžou

k otevřenému dopisu výkonného výboru Českého filmového a televizního svazu

„Katastrofální stav“, „šokující množství skandálů“, „tristní stav programu“... člověk by ani neřekl, že tolik čistě emotivních slov bez špetky racionálního koření dali dohromady lidé, kteří excelují ve své profesi. Dokumenty Olgy Sommerové, která v příštím roce natočí původní dokumentární film o Věře Čáslavské s výrazným přispěním České televize, a dalších předních českých dokumentaristů, nemusí být vždy nutně zcela objektivní, ale jen málokdy obsahují tak jednostranné hodnocení. Zřejmě i proto, že ve vlastní tvorbě by takový postup nikdo z nich neobhájil.

Česká televize má své problémy, to nikdo nezastírá. Rozhodně se ale nenachází v katastrofálním stavu, její program není tristní (je složený mimo jiné i z tvorby těch, kteří ho v otevřeném dopisu odsuzují) a šokující množství skandálů je hodně subjektivní interpretací veřejných debat o různých aspektech činnosti ČT (až úsměvně vstřícně v této souvislosti působí tvrzení, že obdobné množství srovnatelných afér by politické špičky přimělo k rezignaci). A neplatí ani to, že se Česká televize vymkla veřejné kontrole. Její zástupci se nedávno účastnili otevřeného semináře o smyslu médií veřejné služby, ve stejné době byly – na rovněž veřejně přístupném jednání – na půdě Poslanecké sněmovny projednány zprávy ČT o činnosti a hospodaření za uplynulý rok.

Jistě legitimní je debata o způsobu, jakým veřejnost Českou televizi (obdobně také Český rozhlas) kontroluje. Nominace a volba členů rad médií veřejné služby má své příznivce i odpůrce, do této debaty by však Česká televize jako celek zasahovat neměla. A ti zástupci veřejnosti, kterým se dosavadní způsob nelíbí, by měli otevřeně diskutovat s politiky, kteří ho jako jediní mohou změnit, namísto hledání zástupných důvodů, proč je nezbytné to udělat.

Nepodložená kriminalizace činnosti manažerů České televize, rozšiřování ničím nepodložených mýtů a zejména obracení se na politické elity je ve svém důsledku jen krokem a dokonce žádostí k většímu politickému dohledu a tedy i tlaku na televizi veřejné služby. Většina signatářů si zřejmě neuvědomuje, že jejich „zvací dopis“ se může stát vhodnou záminkou ke skutečnému zpolitizování ČT a ztrátě její, byť neoprávněně zpochybňované, nezávislosti.

Exemplárním příkladem velmi jednostranného hodnocení je popis snahy o efektivnější výběr televizních poplatků (o nic jiného než efektivitu v tomto případě nikdy nikomu nešlo). Česká televize mohla tuto snahu lépe a otevřeněji komunikovat, možná jsme mohli i podstoupit předběžnou veřejnou diskusi o tom, zda je tento krok správný. Jeho veřejná kriminalizace ze strany těch, kteří s postupem ČT nesouhlasí, je ale ještě větším, ve společnosti inteligentních lidí těžko pochopitelným přehmatem.

Hodně zvláštní je to, že útok FITESu (omlouvám se, ale jinak jeho otevřený dopis pojmenovat neumím) přichází právě v době, ve které v České televizi vrcholí restrukturalizační proces, jehož základním cílem je oddělit dramaturgii vysílacích okruhů od dramaturgie pořadů, a tím zásadním způsobem posílit rozhodování o námětech po stránce jejich kvality, nikoli za asistence osobních vztahů tvůrců a programových pracovníků ČT. V tomto procesu bychom uvítali spíše aktivní součinnost profesních organizací, než paušální zatracení, které může být leccíms, jen konstruktivním článkem dialogu rozhodně ne.